

LBRIS

We know
books

ASISTENTA

CRISTIAN PISTOL

Cuprins

Capitolul 1	<i>Pustiul</i>	9
Capitolul 2	<i>Numărul 14</i>	16
Capitolul 3	<i>Sor-mea</i>	25
Capitolul 4	<i>Asistenta</i>	34
Capitolul 5	<i>Spitalul</i>	36
Capitolul 6	<i>Picnicul</i>	47
Capitolul 7	<i>Interogatoriu pe barcă</i>	52
Capitolul 8	<i>Evadarea</i>	59
Capitolul 9	<i>Telefonul</i>	69
Capitolul 10	<i>Necunoscuta din spital</i>	73
Capitolul 11	<i>Viața ce ar fi fost</i>	87
Capitolul 12	<i>Apel din Turcia</i>	95
Capitolul 13	<i>Pasionatul de stele</i>	104
Capitolul 14	<i>Pregătirile</i>	114
Capitolul 15	<i>Trenul părăsește gara</i>	117
Capitolul 16	<i>Ceaiul</i>	125

CAPITOLUL 1

Pustiu

Simțea cum briza rece de toamnă îi pătrundea adânc în piele, făcându-l să tresară la fiecare rafală. Vântul bătea mai puternic în ultima vreme. Era ceva diferit, ceva care îl neliniștea, de parcă atmosfera se schimbase odată cu anotimpul. Își amintea de București și de cum vântul se strecura altfel pe acolo, parcă mai blând, mai previzibil. Aici, marea trimitea înghețul într-un val continuu, unul care părea să pătrundă direct în oase. I se părea că natura se închidea în ea, i se părea că le întorcea spatele. Era modul ei de a arăta cât de puțin îi pasă de cei care o observă, o demonstrație liniștită, dar implacabilă, a capacității sale de a exista fără vreun sprijin sau atenție din partea nimănui.

Totuși, s-a întâmplat cam devreme. Începutul lui noiembrie nu era tocmai momentul propice pentru apariția unui astfel de vânt rece – nu cu soarele de acum câteva zile. Era neobișnuit, dar deja totul devenise clar. Încet, dar sigur, tranziția se producea, iar oamenii se adaptau. Nu putea fi altfel. Toată lumea se adapta în cele din urmă, doar durata era diferită. Unii o făceau pe loc, poate chiar din mers, iar alții șovăiau inutil până când nu mai aveau încotro. Era ca un ciclu. Unul ce suferea întârzieri, dar care reapărea chiar și în cele mai frumoase momente, în care pare că nimic nu te poate atinge.

Asta era acea lună de noiembrie, o perioadă de tranziție, o revenire a aceluși ciclu, iar partea cea mai rea era că toți se supuneau ei, ori poate se lăsau influențați de ea. Și Dan era la fel. Se simțea izolat, ca un copac smuls din rădăcină

și lăsat să se frângă sub un vânt rece, tăcut, al unei sorți capricioase. Academia fusese visul său, iar săptămâna ce urma era punctul culminant al unor ani de sacrificii și pregătire. Zeci de nopți de neliniște și reflecții tăcute îi fuseseră martore în acei ani de singurătate interioară. Crezuse că îndoielile îl părăsiseră și că prin cuvintele sale de autoconsolare, promisiunile erau suficiente pentru a-l vindeca. Crezuse că putea fugi de ecourile acelor voci ce îl urmau cu o perseverență neîmpăcată. Însă, în realitate, greșise profund.

De o săptămână lucra la actele de relocare. Nu fusese o simplă formalitate, dar nici nu-l surprinsese. Când îți croiești singur drumul, știi că fiecare pas vine cu un cost. În academie i se spunea „Șoimul”. Nu doar pentru agilitate sau precizie, ci pentru modul în care privea lucrurile – de sus, calculat, gata să acționeze. Își câștigase locul fără scurtături, fără compromisuri. Iar asta atrăsese atenția asupra lui. Unii îi recunoșteau meritul, alții îi căutau slăbiciunile. Învățase să nu se mai mire. Când ești cel mai bun, respectul și invidia merg mână-n mână. Sau așa ajunsese să creadă acum.

Poate că și-ar fi dorit să nu-i pese, dar adevărul era că fiecare șoptă, fiecare privire încărcată lăsa urme. Nu putea renunța. Nu voia. Își construise identitatea prin lupta și prin dorința de a demonstra că merita să fie acolo. Însă, în spatele măștii de siguranță de sine, existau fisuri. Încearca să le ignore, să le acopere cu indiferență. Dar minciuna nu-l păcălea. Știa ce era adevărat. Și mai ales, știa vocea care nu-l lăsa niciodată în pace – cea a tatălui său.

Se înscrisese la academie ca să-și demonstreze valoarea. O făcuse. De fiecare dată, cu fiecare oportunitate, își consolida locul. Poate uneori prea mult. Să fii cel mai bun devine o povară atunci când depășești limita. Să afișezi o încredere neclintită în timp ce, pe dinăuntru, te destrami, era mai greu decât orice competiție. Dar așa funcționa el. Așa se dezvoltase. Și, pentru moment, era suficient.

După ce a cântărit mult, a luat o decizie. A bifat căsuța fără să se mai gândească la consecințe. Bucureștiul i-a fost casă pentru mai toată viața. Cu bune și cu rele, el i-a fost locul de rădăcină. Totuși, ajuns la maturitate, simțea că rădăcinile nu-i mai aveau loc în acel pământ. Voia ceva nou, ceva doar al lui și poate mai important, ceva ce să clădească singur. A bifat Constanța.

În acea zi de noiembrie, briza agresivă se simțea foarte apăsătoare. El stătea la geam și observa, privind totul și nimic în același timp. Cântărea toate acele detalii neînsemnate ale locului, ca mai apoi să alunece în neantul uitării. Nu știa de ce o face. Poate era doar un mod de a se calma. Simțea nevoia de așa ceva, dar nu putea spune de ce.

Bătea de ora șapte, iar el era îmbrăcat în uniforma sa de inspector, atent îngrijită și călcată. Părul și-l aranjase la fel ca de obicei, pieptănat în sus, fără să mai aibă nevoie de produse de fixare, grație constituției sale dese. Era pregătit de zece minute deja, iar el nu făcea un pas. Se simțea poticnit acolo. Prinsese rădăcini, dar avea să le taie. Așa trebuia să facă, în ciuda incertitudinii ce-l păștea în afara apartamentului său comunist. Noi colegi și noi șefi. Un colectiv cu totul necunoscut, iar el trebuia să-i facă față.

A făcut un pas, urmat de un altul, îndreptându-se spre baie. S-a mai spălat încă o dată pe față și a ieșit hotărât din apartament fără să mai șovăie.

Afară din clădirea veche, a fost recunoscător pentru geaca groasă pe care o purta. De la geam, frigul nu-și putea arăta puterea așa cum o făcea în stradă. Mănat de această conjunctură, a mărit pasul, ajungând în stație chiar înainte de plecarea unui autobuz. L-a luat până aproape în fața clădirii impunătoare a poliției. Una ce îi transmitea sentimente mixte. Pe de-o parte, era încrezător în forțele proprii, dar pe de cealaltă, nu se putea da în lături de la vocea ce-l urmărea constant. Era o stare ciudată, dar pe care avea să o lase în urmă atunci când va trece de ușa instituției.

A tras aer în piept și a intrat.

*

Interiorul acesteia l-a izbit într-un mod la care nu se aștepta. Era pregătit pentru o grandoare care urma să-l intimideze, chiar până la a-i stârni îndoieli față de sine. Un gând plauzibil și cu care se împăcase deja. Totuși, nu acesta era motivul neliniștii sale. Grandoarea era reală și se desfășura în fața lui într-un mod pe care nu-l anticipase. Problema a apărut atunci când s-a găsit singur în fața ei.

Nimeni nu era acolo.

Sala de la intrare era complet pustie.

A înaintat cu pași repezi, ajungând într-o parte destinată muncii de birou. Aceeași poveste, nimeni nu se afla acolo. Draperiile erau trase, iar un neon pâlpaia, aruncându-și lumina estompată în sala cu pricina. Părea o vedere distopică: să te afli singur într-o astfel de încăpere. A parcurs locul până la ultimul centimetru, iar apoi s-a întors pe călcâie, a întetit pasul mânat de o iritare ce înlocuia treptat neliniștea și s-a repezit spre ieșirea din birou. Era confuz și știa că ceva nu era în regulă. Voia să ajungă undeva unde să fie oameni. Locul acela era uriaș, cineva trebuia să fie acolo, însă nu era sigur dacă avea acces în acele cotloane ale clădirii.

Cu acea repeziciune animalică, a vrut să părăsească încăperea, dar ceva l-a ținut pe loc la ultimul pas. Acel ceva l-a făcut să evite o ciocnire accidentală cu un om mic de statură, îmbrăcat în stil office, cu pantaloni chino și cămașă, ce tocmai intra în încăpere. Bărbatul a ridicat privirea spre el, o privire ce-i marca vârsta înaintată, însoțită de o încruntătură dezvoltată cu grijă. Ridurile și creștăturile pielii formau un mediu perfect pentru o crispă prezentă

poate chiar și în momentele în care ea nu ar avea de ce să existe. Semăna cu un elf malefic, unul din filmele acelea de crăciun pe care le vedea an de an la televizor. A încercat să se oprească din a-i mai contura acea imagine în mintea sa. Cel puțin, înainte de a-i apărea acea ironie pe chip, cea pe care nimeni nu o suporta. Cu toate că nici micul elf nu-i făcea situația mai ușoară. Continua să-l ținutiască în același fel, fără nicio pauză – tot cadrul părea desprins dintr-un desen animat, unul ce începea să-l enerveze.

A făcut un pas mai în față, s-a îndreptat de spate și și-a pus una dintre acele măști fictive pe care le purta:

— Ți doresc o zi...

— Dorești pe naiba ! l-a întrerupt bărbatul brusc.

Pentru un timp, Dan a rămas pe loc. Nu erau prea dese momentele în care se lăsa descoperit ca acum. Totuși, situația de față reușise să-i deturneze pentru un moment acea mască. Deschise gura pentru a spune ceva, dar elful i-a tăiat vorba înainte să apuce să rostească vreun cuvânt:

— Nu te-am mai văzut pe aici.

— Da, așa este. Mă numesc Dan Nartea și sunt noul inspector. Ideea este că...

— Nu este nimeni aici, a zis elful în aceeași manieră. Sunt sigur că asta aveai să zici.

Dan a tăcut din nou. De data asta, a rămas pe poziție. Era jovial, dar gata de atac. Practic, ca orice tânăr cu putere de luptă pentru pragul pe care nimeni nu i-l putea încălca. O putere ce se pierdea cu timpul, mai ales în acel univers, acela al oamenilor ca el.

Într-un final, după ce a văzut că elful nu dădea semne că ar vrea să continue, a început cu aceeași jovialitate:

— Și te-ai supăra dacă mi-ai spune unde sunt? Nu de alta, dar n-aș vrea să-mi petrec prima mea zi în obscuritatea asta.

Interlocutorul său nu s-a lăsat impresionat, dar i-a răspuns, probabil pentru că voia să scape mai repede de el.

— Sunt pe teren. Uite, îți scriu și adresa, a făcut el întinzându-se după o foaie. Un caz de otrăvire. Cel puțin, acolo se află cei pe care îi știu, ceilalți sunt și ei pe teren, dar nici nu ține de mine și nici nu mă interesează unde anume.

Dan s-a întins după foaie, iar în minte i-a revenit acea imagine a filmului de crăciun. Aproape că nu și-a putut stăpâni un zâmbet, conștient că privirea omului din fața sa se schimbase. Totuși, era greu de crezut că ar fi putut înțelege ce gândea el cu adevărat.

— Mulțumesc, domnule...

Totuși, conversația lor a luat sfârșit acolo. Elful nu a catadicsit să-i răspundă, s-a întors pe călcâie și a ieșit parcă puțin prea iritat.

**

I se oferise o mașină de poliție. Un logan destul uzat, cu niște mici urme de rugină deja vizibile pe ușile laterale. Totuși, era bine venit în cazul său. Acolo unde se ducea, autobuzul nu i-ar fi fost de ajutor, iar mersul altor mijloace de transport îi era străin pentru moment. Nu, acel logan era singura soluție. Nu mai putea pierde timp.

A demarat, iar cu un trosnet mai puternic, mașina a ieșit din curtea poliției. A parcurs bulevardul spațios, a cotit pe străzile adiacente, trecând pe lângă consulat, blocuri de locuințe bine întreținute, librării, magazine de tot felul și câteva case care nu-și aveau locul acolo. A ținut-o tot așa până când s-a găsit într-o zonă dominată de blocuri aproape identice. Mai toate erau gri și nerenovate, iar înălțimea lor nu depășea patru etaje. În spatele acelor blocuri se găsea un parc mare și destul de neîngrijit, în care creșteau flori albe și urzici, iar după el – ca o zonă de separare – se afla o

întindere de case clasice românești. Toate erau diferite unele de cealaltă, apropierea dintre ele nu era chiar conformă, iar mai toate dispuneau de măcar două sute de metri pătrați de curte. Văzându-le, Dan și-a adus aminte de imagini scenice ale copilăriei lui. Încă putea vizualiza casa aceea veche din Tunari. Era albastră, iar fațada ei avea niște creștături dure ce nu serveau la nimic. Geamurile din lemn alb erau susținute de un pervaz din lemn gros, sub care se afla un model de milieu pictat. Pe post de terasă închisă, casa mai dispunea de o cameră ai cărei pereți erau confecționați din tablă decolorată și destul de perimată. Curtea ei era un haos. O fântână scorojită și pe alocuri ruginită, o boltă de viță de vie lăsată să crească haotic, o grădină cu mici trandafiri plantați în borcane și clasica bicicletă prăfuită – pe care o văzuse aproape în fiecare vizită – sprijinită de cireșul din curte. În fața ușii de la intrare, o masă și două bănci ce odată fuseseră verzi tronau regește, îndemnându-te parcă să te așezi pe ele. Toate îi formau o imagine clară în minte, una la care nu se mai gândise de mult deoarece îi aducea suferință. Fiecare părticică a aceluia univers feeric devenise de nesuportat pentru el. Numai de cât i se strângea stomacul, iar imaginea pe care o tot renege apărea cu o îndârjire ce-l călca pe nervi. Bunicii lui, universul din care făcuse parte și a cărui căldură nu o mai simțise de mult.

A oprit motorul, și-a însușit privirea aceea fățarnică pe chip și a ieșit din liniștea mașinii. Casa cu numărul 14.

CAPITOLUL 2

Numărul 14

Pietricelele asfaltului uzat și-au făcut auzit hârșăitul sub acțiunea adidasului. Și-a continuat marșul până la gardul din tablă al casei cu numărul 14. A acționat poarta, iar aceasta s-a deschis cu un sunet grav. Nu era un scârțâit, poate ceva apropiat de un strigăt plâns, semn al balamalelor obosite, bătute de vreme și rugină.

Înainte de a păși în acel loc, s-a oprit o clipă. Nu își permitea niciun fel de greșeală. Era cel mai bun, iar colectivul pe care avea să-l întâlnească trebuia să știe și să recunoască acest lucru. Trebuia să fie un profesionist.

A călcat cu multă încredere mica alee asfaltată a curții. Erau cam cincisprezece metri care despărțeau casa de poartă. În laterale, spațiul verde se întindea cam treizeci de metri pătrați de fiecare parte. Nu ceva mare, dar nici ceva cu care nu se putea trăi. Totuși, în prezența atâtor polițiști, locul părea de-a dreptul sufocant, căci așa era acum. Aproximativ treisprezece oameni se învârteau pe acolo, unii cărând după ei truse voluminoase, alții aparate de fotografiat, iar alții agende. Nimeni nu l-a luat în seamă. De când a pus piciorul în curtea aceea nu a făcut mai mult de trei pași. Nimeni nu l-a reperat nici în ciuda sunetului porții și nici în ciuda poziției pietrificate cu care analiza locul. Toți aveau ceva de făcut, iar el nu era destul de important nici ca nou coleg, dar nici ca posibilă amenințare.

Un timp a stat așa, urmărind mușuroiul acela agitat de oameni. Avea ceva special, o menire ce părea prioritară și implicit superioară oricărei alteia. Cunoștea sentimentul.

Însă nu putea sta așa la nesfârșit. A mai aruncat o privire locului, de data asta acordând o atenție sporită detaliilor din jur, iar apoi s-a oprit asupra unui colț al curții. Acolo, ruși de zbcuciumul general, o femeie mică de statură, cu părul prins într-o coadă și îmbrăcată într-un palton negru, discuta cu un bărbat masiv ce purta la rândul său un palton, dar și o pălărie din fetru. Era puțin caraghios, dar nu se putea da de gol în vreun fel cu această părere. După statura și maxilarul lui încordat, nu părea chiar tipologia de șef cu care ai vrea să o încurci. A pornit spre ei, ezitând în a adopta aceeași atitudine jovială. Spre deosebire de turma de mai devreme, cei doi i-au remarcat prezența și s-au întors spre el. Bărbatul și-a păstrat acea expresie de nepătruns, dar femeia a încremenit o clipă, iar apoi, cu vocea ridicată, a explodat:

— Cum de te-au lăsat aici?! Nu vă dați seama că e treabă serioasă?! Voi vă adunați doar când e haos și scandal! Pleacă de aici înainte să îți fac dosar!

Dan a simțit cum atmosfera se încălca, dar n-a cedat. A citit în privirea femeii tot ce avea de spus și a știut cum să răspundă. Cu o liniște aproape insuportabilă, a început:

— Doamnă, vă rog să vă calmați. Nu sunt cine credeți dumneavoastră. Mă numesc Dan Nartea, sunt noul inspector. Aș dori să discut cu șeful dumneavoastră, în privat. Dacă ați putea să vă ocupați cu altceva pentru moment... cred că aveți destul de mult de lucru acolo, a spus, indicând grupul de polițiști care încă stăteau, nehotărâți.

Și-a dat seama rapid de efectul vorbelor sale. Din spate, s-a auzit un hohot fugar de râs, ca o șoaptă pierdută în vid, aproape imperceptibilă. Femeia din fața lui părea amuzată, dar furia ei era încă prezentă, ascunsă sub o mască de calm controlat.

— Așa deci, a zis ea, să-mi fac de lucru într-acolo? Așa te-ai gândit tu, nu? A, păi bine atunci, te las cu domnul Petra, că el e șef pe aici.